

Sygn. akt I PK 31/19

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa S.S.
przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Izby Administracji Skarbowej w P. na rzecz
powoda S. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt V Pa (...), zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt IV P (...), w ten sposób, że przywrócił powoda S.S. do pracy u pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w P. na warunkach istniejących w dniu 31 maja 2017 r. (pkt 1), rozstrzygając o kosztach zastępstwa procesowego za obie instancje (pkt 2).

Wyrok Sądu Okręgowego pozwana zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 144 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r.,

poz. 508 ze zm., dalej jako „ustawa o KAS”) w związku z art. 170 ust. 1 pkt 1 i art. 177 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.; zwanej dalej „ustawa wprowadzająca ustawę o KAS”), przez przyjęcie, że pracodawca - kierownik jednostki organizacyjnej KAS może złożyć pracownikowi po 31 maja 2017 r. propozycję kontynuowania zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, pomimo złożonego przez pracownika oświadczenia, iż pracował w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2016 r., poz. 1721).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała, że w tej sprawie konieczne jest rozważanie przez Sąd Najwyższy kwestii, czy w świetle art. 144 ust. 2 ustawy o KAS w związku z art. 170 ust. 1 pkt 1 i art. 177 pkt 1 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS, kierownik jednostki organizacyjnej KAS, w tym wypadku Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w P., może przedstawić na piśmie nowe warunki zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych KAS osobie, która złożyła oświadczenie, iż pracowała w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2016 r., poz. 1721)?

Powód, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zatem nawiązywać do określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego art. 144 ust. 2 ustawy o KAS w związku z art. 170 ust. 1 pkt 1 i art. 177 pkt 1 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS.

Jeżeli chodzi o przesłankę przedsądu określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego), to należy podkreślić, że zagadnienie prawne powinno odnosi się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność sformułowania przez skarżącego, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, LEX nr 1515455; z 27 października 2015 r., II PK 61/15, LEX nr 1968444, oraz powołane tam orzeczenia). Co istotne, problem prawny musi dotyczyć kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Tym samym w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, gdy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243; z 25 września 2007 r., I UK 161/07, LEX nr 885063). Jednocześnie należy wskazać, że z mocy art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw kasacyjnych, a z urzędu bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania. Zakres dopuszczalnej kognicji wyznacza zatem strona skarżąca, która z mocy art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna przytoczyć podstawy kasacyjne, zaś granice tych podstaw wyznaczają zarzuty naruszenia wskazanych przepisów prawa. Z art. 398¹³ § 1 k.p.c. wynika zatem, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2014 r., II PK 287/13, LEX nr 2008658).

Odnosząc powyższe wywody do oceny wniosku skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej, należy zauważyć, że przepisy prawne wskazane we wniosku, jak i w podstawach kasacyjnych nie są adekwatne do problemu sformułowanego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z uzasadnienia wniosku wynika, że skarżąca poszukuje odpowiedzi na pytanie o możliwość zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych KAS osoby, która złożyła oświadczenie, iż pracowała w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Problem ten skarżący wiąże z wykładnią art. 144 ust. 2 ustawy o KAS, który stanowi, że przy naborze do pracy albo przyjęciu do służby w jednostkach organizacyjnych KAS, kandydaci urodzeni przed dniem 1 sierpnia 1972 r. są obowiązani do złożenia kierownikowi jednostki organizacyjnej oświadczenia dotyczącego pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ust. 1, lub współpracy z tymi organami. Treść art. 144 ust. 2 ustawy o KAS nie określa uprawnień Dyrektora Izby Administracji Skarbowej, ale obowiązek kandydata ubiegającego się o zatrudnienie albo przyjęcie do służby w jednostkach organizacyjnych KAS. O zakresie uprawnień Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w odniesieniu do zatrudniania nowych osób do pracy albo do pełnienia służby w jednostkach organizacyjnych wypowiada się art. 144 ust. 1 ustawy o KAS. Przepis ten nie został jednak wskazany przez skarżącą ani w podstawach kasacyjnych, ani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powyższe prowadzi do wniosku, że wykładnia art. 144 ust. 2 ustawy o KAS nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wobec związanej Sądu Najwyższego podstawami skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), Sąd Najwyższy nie może przyjąć skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia wskazane przez skarżącego.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800, ze zm.), oraz

art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹
k.p.c.

as